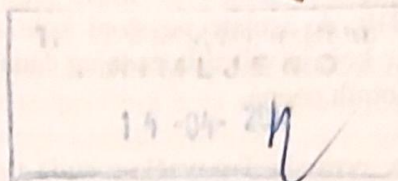

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Josipa Turkalja, suca izvjestitelja i Draženke Deladio, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., OIB 87939104217, Zagreb, Jurišićeva 4, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Crnčić dipl. iur., protiv tuženika STEČAJNA MASA KLICA-MIL d.o.o. u stečaju, OIB 86347321187 Osijek, Sv. Roka 2, kojeg zastupa punomoćnik Dražen Štivić, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Dražen Štivić i Gordana Šibenik, Vukovar, Dr. Franje Tuđmana 8, radi isplate iznosa od 2.515.158,58 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-792/11-21 od 5. prosinca 2011., u sjednici vijeća održanoj 6. ožujka 2017.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovana žalba tuženika STEČAJNA MASA KLICA-MIL d.o.o. u stečaju Osijek i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-792/11-21 od 5. prosinca 2011. u dijelu izreke u kojem je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Borić iz Osijeka poslovni broj Ovr-2210/10 od 16. ožujka 2010. u odnosu na glavno potraživanje u iznosu od 707.801,29 kn s pripadajućim zateznim kamatama po stopi koja se određuju uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, koje kamate teku:

- na iznos od 13.204,25 kn od 27. listopada 2008. do isplate,
- na iznos od 196.710,04 kn od 4. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 197.544,95 kn od 21. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 185.097,02 kn od 28. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 114.682,14 kn od 9. prosinca 2008. do isplate,
- na iznos od 562,89 kn od 10. prosinca 2008. do isplate,

1.192.805,49

i troškove ovršnog postupka u iznosu od 732,13 kn s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 16. ožujka 2010. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-792/11-21 od 5. prosinca 2011. u dijelu izreke kojim je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Borić iz Osijeka za iznos glavne tražbine od 667.535,79 kn i trošak ovrhe u iznosu od 2.377,79 kn, sve s pripadajućim zateznim kamatama, u odnosu na zatezne kamate na iznos glavne tražbine od 707.801,29 kn i troškova ovrhe u iznosu od 732,13 kn po stopi koja prelazi uvećanje eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te u odnosu na trošak parničnog postupka u iznosu od 5.000,00 kn i sudi:

1. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Borić iz Osijeka poslovni broj Ovr-2213/10 od 16. ožujka 2010. u odnosu na glavno potraživanje od 667.335,79 kn (šestošezdesetsedamstisućatristotridesetpet kuna i sedamdesetdevet lipa) s pripadajućim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 182.331,59 kn od 24. listopada 2008. do isplate,
- na iznos od 1.996,98 kn od 4. studenog 2011. do isplate,
- na iznos od 198.252,25 kn od 5. prosinca 2008. do isplate,
- na iznos od 85.317,86 kn od 9. prosinca 2008. do isplate,
- na iznos od 199.437,11 kn od 10. prosinca 2008. do isplate i u odnosu na troškove ovršnog postupka od 2.379,77 kn (dvijetisućetristosedamdesetdevet kuna i sedamdesetsedam lipa) s pripadajućim zateznim kamatama.

2. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Borić iz Osijeka, poslovni broj Ovr-2213/10 od 16. ožujka 2010. u dijelu u kojem stopa zakonskih zateznih kamata na iznos glavne tražbine od 707.801,29 kn (sedamstosedamstisućaoamstojednu kunu i dvadesetdevet lipa), koje teku:

- na iznos od 13.204,25 kn od 27. listopada 2008. do isplate,
- na iznos od 196.710,04 kn od 4. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 197.544,95 kn od 21. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 185.097,02 kn od 28. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 114.682,14 kn od 9. prosinca 2008. do isplate,
- na iznos od 562,89 kn od 10. prosinca 2008. do isplate, te na iznos troškova ovršnog postupka od 732,13 kn (sedamstotridesetdvije kune i trinaest lipa) od 27. listopada 2008. prelazi stopu koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, pa se tužbeni zahtjev u tom dijelu odbija kao neosnovan.

3. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 485.004,20 kn (četiristoosamdesetpet-tisućčetiri kune i dvadeset lipa) sa zateznim kamatama po stopi od 14% godišnje od 27. listopada 2008. do 30. lipnja 2011., po stopi od 12% godišnje od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja

2015. , po stopi od 8,14% godišnje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. , po stopi od 8,05% godišnje od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016., po stopi od 7,88% godišnje od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016., po stopi od 7,68% godišnje od 1. siječnja 2017. do isplate, a u slučaju promjene stope zatezne kamate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koje kamate teku:

- na iznos od 1.996,98 kn od 24. listopada 2008. do isplate,
- na iznos od 198.252,25 kn od 4. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 85.317,86 kn od 9. prosinca 2008. do isplate,
- na iznos od 199.437,11 kn od 10. prosinca 2008. do isplate, sve u roku od 8 dana.

4. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na zahtjev za isplatu zateznih kamata na iznos glavnog potraživanja od 485.004,20 kn, koje teku:

- na iznos od 1.996,98 kn od 24. listopada 2008. do isplate,
- na iznos od 198.252,25 kn od 4. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 85.317,86 kn od 9. prosinca 2008. do isplate,
- na iznos od 199.437,11 kn od 10. prosinca 2008. do isplate, po stopi koja prelazi stopu koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koje je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te se tužbeni zahtjev u tom dijelu odbija kao neosnovan.

5. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na zahtjev za isplatu iznosa od 182.331,59 kn (stoosamdesetdvijetisućetristotridesetjednu kunu i pedesetdevet lipa) s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 24. listopada 2008. do isplate.

6. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 5.000,00 kn (pettisuća kuna).

III. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 15.521,65 kn (petnaesttisućapetstodvadesetijednu kunu i šezdesetpet lipa) u roku od osam dana.

Obrazloženje

Pobijanom presudom suda prvog stupnja održan je na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Borić iz Osijeka poslovni broj Ovr-2213/10 od 16. ožujka 2010., u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 1.375.137,08 kn uvećano za pripadajuće zakonske kamate i troškove ovršnog postupka u iznosu od 3.111,90 kn s pripadajućim zateznim kamatama, navedeni je platni nalog ukinut za iznos potraživanja od 1.224.862,90 kn uvećano za pripadajuće zatezne kamate, te je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 5.000,00 kn.

Prema obrazloženju pobijane odluke proizlazi da je sud prvog stupnja utvrdio da tužitelj od tuženika potražuje iznos tražbine koju mu je ustupilo društvo Đakovština d.d. Đakovo, a temeljem mjenica koje su dospijevale u razdoblju od 4. rujna 2008. do 10. prosinca 2008. Sud prvog stupnja smatra neosnovanim tuženikov prigovor zastare, navodeći da se u tom dijelu ima primijeniti odredba čl. 78. st. 1. Zakona o mjenici („Narodne novine“ broj 74/94; dalje: ZM), dok se u odnosu na visinu prihvaćenog dijela tužbenog zahtjeva poziva na nalaz i mišljenje vještaka knjigovodstvene struke.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tuženik iz svih žalbenih razloga.

U bitnome, ističe da je sud prvog stupnja propustio odlučiti o tužiteljevom povlačenju tužbe. Ukazuje da je tužitelj, podneskom od 4. veljače 2011. djelomično povukao tužbu za iznos od 1.843.357,29 kn ustrajavši u zahtjevu da se platni nalog održi na snazi u odnosu na dio glavnog potraživanja od 707.801,29 kn, o kojem povlačenju sud nije odlučio. Nadalje, navodi da je tužitelj, potom, podneskom od 2. studenog 2011. preinačio tužbu zatraživši isplatu iznosa od 1.375.137,08 kn, što da predstavlja povećanje tužbenog zahtjeva za iznos od 667.335,79 kn.

Povećani dio tužbenog zahtjeva da se, sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP) smatra ponovnim podnošenjem tužbe, pa da je u odnosu na taj dio zahtjeva nastupila zastara, neovisno o tome ima li se na konkretan odnos primijeniti odredba čl. 78. st. 1. ili st. 2. ZM-a.

Tvrđi i da sud nije obrazložio bitne razlike u navodima tužitelja iz podneska od 4. veljače 2011. i nalaza i mišljenja vještaka u odnosu na visinu sporne tražbine.

Ponavlja i prigovor zastare kojeg je iznio više puta tijekom postupka. Smatra da se na sporni odnos stranaka, u pogledu zastarnog roka, ima primijeniti odredba čl. 78. st. 2. ZM-a, te da je, s obzirom na činjenicu da je tužitelj prijedlog za ovrhu podnio protekom roka od godine dana od dana podnošenja mjenica na naplatu, nastupila zastara potraživanja.

Pobija i odluku o troškovima parničnog postupka, navodeći da nije obrazložena, te da sud prvog stupnja nije vodio računa o činjenici da je tužitelj u parnici uspio samo u dijelu svog zahtjeva.

Predlaže preinačiti pobijanu presudu i odbiti tužbeni zahtjev, te tuženiku dosuditi troškove parničnog postupka. Potražuje i trošak sastava žalbe i sudske pristojbe na žalbu u ukupnom iznosu od 27.392,78 kn.

Tužitelj u odgovoru na žalbu ističe da su navodi tuženika neosnovani. Smatra da su svi tuženikovi prigovori raspravljeni tijekom prvostupanjskog postupka, te da je pobijana presuda pravilna i zakonita. Predlaže odbiti žalbu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Žalba je djelomično osnovana.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu mjeničnog iznosa od 2.515.158,58 kn (a ne iznosa od 2.600.000,00 kn kako navodi prvostupanjski sud, jer zbroj pojedinačnih iznosa utužene tražbine iznosi upravo 2.515.158,58 kn) po mjenicama serije A broj 05744644, broj 05744648, broj 05744649, broj 06545241, 06545242, broj 06545243, broj 06545244, broj 06545245, broj 06545246, broj 06545247, broj 06545248, broj 06545249 i broj 06545231.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju proizlazi da je sve mjenice (list 3.-15. spisa) od 11. lipnja 2008. izdao tuženik kao trasant, te da je on ujedno i njihov trasat i akceptant, a izdane su u korist društva Đakovština d.d. kao remitenta. Mjenice su izdane bez protesta, nemaju zabranu indosamenta, glase na iznose od po 200.000,00 kn, te su dospjele u razdoblju od 4. rujna 2008. do 10. prosinca 2008. Sve mjenice su 16. lipnja 2016. indosirane na tužitelja kao indosatara.

Nije sporno da su mjenice podnesene na naplatu, te da je tužitelj podneskom od 4. veljače 2011. (list 42.-43. spisa) umanjio tužbeni zahtjev za iznos od 1.843.357,29 kn navodeći da su za taj iznos mjenice naplaćene.

Tijekom postupka tuženik nije osporio da je tužitelj zakoniti imatelj mjenica u smislu odredbe čl. 15. ZM-a, odnosno tvrdnju da je mjenice stekao indosamentom od Đakovštine d.d. Đakovo.

Iz navoda stranaka tijekom postupka (posebno prigovora protiv rješenja o ovrsi na listu 17.-19. spisa, podneska tužitelja od 4. veljače 2011. na listu 42.-43. spisa) proizlazi da je dio prvotno utuženog iznosa po mjenicama naplaćen.

Da je dio potraživanja navedenog potraživanja naplaćen proizlazi i iz nalaza i mišljenja vještaka knjigovodstvene struke (list 64.-71. spisa), s tim da je dio duga ostao neplaćen i to po mjenicama broj 06545241, broj 06545243, broj 06545246, broj 06545247, broj 06545248, broj 06545249 i 0654245231 u ukupnom iznosu od 1.375.137,08 kn.

Zbog navedenog pravilno je sud prvog stupnja, prihvativši nalaz i mišljenje vještaka prihvatio tužbeni zahtjev i održao na snazi platni nalog u odnosu na glavno potraživanje od 707,801,29 kn i troškove ovrhe u iznosu od 732,13 kn sve s pripadajućim zateznim kamatama po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, tekućom od dospijeća pojedinačnih iznosa glavnog potraživanja pa do isplate, a kako je to navedeno u točki I. izreke ove drugostupanjske odluke.

U odnosu na stopu zatezne kamate, ukazati je da tužiteljeva tražbina proizlazi iz mjeničnih odnosa, pa njegovo potraživanje ne predstavlja tražbinu iz trgovačkih ugovora, već iz ostalih odnosa, te mu stoga ne pripada pravo na zatezne kamate određene po stopi iz pobijane odluke, već po onoj određenoj u točki I. presude ovog drugostupanjskog suda, sve sukladno odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO).

Sud prvog stupnja pravilno je ocijenio neosnovanim tuženikov prigovor zastare. Naime, u konkretnom slučaju, tuženik nije samo trasant, već i trasat i akceptant svih mjenica, tako da odgovara kao akceptant trasirane mjenice (čl. 112. ZM-a). To znači da su u konkretnom slučaju primjenjuje trogodišnji zastarni rok propisan odredbom čl. 78. st. 1. ZM-a, računajući od dospelosti, pa za navedeni dio tražbine nije nastupila zastara.

Za pravilnost utvrđenja suda prvog stupnja o osnovanost navedenog dijela tužiteljevog zahtjeva nije od utjecaja niti navod tuženikovog prigovora protiv rješenja o ovrsi javnog bilježnika (list 17.-19. spisa) u dijelu koji se odnosi na tražbinu ranijeg imatelje mjenica (Dakovštine d.d.) prema tuženiku.

Naime, mjenična obveza je samostalna obveza i mjenični dužnik mora isplatiti mjenični iznos zbog toga što je potpisao mjenicu, a ne zbog toga što je iznos iz mjenice dužan platiti iz osnovnog posla, te zato što mjenica i glasi na navedeni iznos. Kod prijenosa mjenice indosamentom između dužnika i novog vjerovnika, indosatara, nastaje novi odnos neovisan o odnosu prema starom vjerovniku za koji su odlučni sadržaj mjenice i njihovi međusobni zahtjevi. Dužnik prema novom vjerovniku zadržava pravo isticanja prigovora koje je mogao uputiti starom vjerovniku samo u slučaju da je stjecatelj mjenice (ovdje tužitelj) svjesno postupio na dužnikovu štetu. U konkretnom slučaju, iz provedenih dokaza ne proizlazi da je tužitelj, nakon stjecanja mjenica svjesno postupao na tuženikovu štetu, da bi se radilo o dopuštenom prigovoru u smislu odredbe čl. 16. st. 1. ZM-a.

Konačno, na pravilnost ovog dijela pobijane odluke neodlučni su žalbeni navodi tuženika da je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer da nije razjasnio bitne razloge o visini naplaćenog dijela tražbine, a koje razlike da proizlaze iz navoda tužiteljevog podneska od 4. veljače 2011. i nalaza i mišljenja vještaka.

Ovo stoga, jer je u razlozima pobijane odluke sud prvog stupnja jasno naveo da je u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva odlučio na temelju nalaza i mišljenja vještaka koji je tuženikove prigovore na taj nalaz i mišljenje otklonio na ročištu od 16. studenog 2011. (list 86.-88. spisa).

Zbog navedenog, trebalo je u označenom dijelu potvrditi pobijanu odluku, odnosno odlučiti kao u točki I. izreke ove drugostupanjske presude (čl. 369. st. 1. ZPP-a).

Međutim, u preostalom dijelu, prvostupanjska presuda nije pravilna i zakonita.

Sud prvog stupnja pogrešno je primijenio materijalno pravo (odredbu čl. 29. st. 2. ZOO-a) kada je prihvatio tužbeni zahtjev i održao na snazi platni nalog iz rješenja o ovrsi u odnosu na zatezne kamate na glavno potraživanje u iznosu od 707.801,29 kn i troškove ovrhe u iznosu od 732,13 kn po stopi koja prelazi stopu koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koje je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, odnosno stopu koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

Ovo stoga jer tužiteljevo potraživanje proizlazi iz mjeničnog pravnog odnosa i ne predstavlja tražbinu iz trgovačkog odnosa, pa tužitelju pripada pravo na zatezne kamate po stopi propisanoj za ostale odnose.

Zbog navedenog, trebalo je, temeljem odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a, preinačiti pobijanu odluku i odlučiti kao u točki II.2. izreke ove drugostupanjske presude.

Nadalje, u dijelu u kojem je o žalbi tuženika odlučeno u dijelu točke II., odnosno točkama II. 1., II. 3. i II. 4. izreke ove drugostupanjske presude pobijana odluka suda prvog stupnja zahvaćena je bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer je njezina izreka nejasna u dijelu u kojem je ukinut platni nalog iz rješenja o ovrsi za iznos od 1.224.862,92 kn s pripadajućim zateznim kamatama i troškove ovrhe u iznosu od 2.379,77 kn s pripadajućim zateznim kamatama.

Ovo stoga jer u izreci pobijane odluke nisu naznačeni pojedinačni iznosi tražbine za koji se platni nalog ukida, te je li platni nalog ukinut i odbijen tužbeni zahtjev ili je platni nalog ukinut jer je tužba povučena, posebno s obzirom na tužiteljeva procesna raspolaganja tužbenim zahtjevom iz podnesaka od 4. veljače 2011. i 2. studenog 2011. Dodatno tome, u odnosu na dio tražbine od 182.331,59 kn razlozi o odlučnim činjenicama proturječni su sadržaju isprava u spisu.

Zbog navedenog, ovaj je drugostupanjski sud na temelju ovlaštenja iz čl. 373.a ZPP-a, sam utvrdio odlučne činjenice.

Pravilno tuženik u žalbi ističe da je tužitelj podneskom od 4. veljače 2011. djelomično povukao tužbu, a sud prvog stupnja nije odlučio o tom povlačenju. Naime, iz sadržaja tužiteljevog podneska (list 42.-43. spisa) proizlazi da je povukao dio tužbe u odnosu na glavno potraživanje od 1.843.357,29 kn (od prvotno utuženih 2.551.158,58 kn) i troškove ovrhe u iznosu od 2.379,77 kn, sve uvećano za pripadajuće zatezne kamate, a sud prvog stupnja, povodom takvog očitovanja tužitelja nije odlučio u smislu odredbe čl. 451. st. 3. ZPP-a, već je o cjelokupnom zahtjevu tužitelja odlučio presudom, dijelom održavši na snazi platni nalog, a dijelom ga ukinuvši, bez uvažavanja činjenice da je tijekom postupka tužba djelomično povučena u naprijed označenom dijelu.

Smanjenje tužbenog zahtjeva jest procesna dispozicija koja ima učinak povlačenja tužbe. U konkretnom slučaju tužitelj je djelomično povukao tužbu, tuženik je pristao na povlačenje (čl. 193. st. 2. ZPP-a), pa je sud prvog stupnja trebao, prema odredbi čl. 451. st. 3. ZPP-a, utvrditi da je tužba povučena i ukinuti platni nalog iz rješenja o ovrsi za iznos u odnosu na koji je tužba povučena.

Budući da sud prvog stupnja nije postupio na opisani način, trebalo je, primjenom odredbe čl. 373.a ZPP-a, odlučiti kao u točki II.1. izreke ove drugostupanjske presude.

Nakon provedenog knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je odredio tužbeni zahtjev podneskom od 2. studenog 2011. (list 75. spisa) na što pravilno ukazuje tuženik u žalbi.

Sadržajno, navedeni podnesak predstavlja preinaku tužbe, jer je tužitelj, nakon djelomičnog povlačenja tužbe, povećao svoj zahtjev za iznos od 667.335,79. kn, a tuženik se upustio u raspravljanje po preinačenoj tužbi (čl. 190. st. 3. ZPP-a).

S obzirom da navedeni iznos, zapravo predstavlja dio iznosa za koji je tužitelj ranije povukao tužbu i za koji je, zbog propusta prvostupanjskog suda, ovaj drugostupanjski sud ukinuo platni nalog iz rješenja o ovrsi i trebalo je, u tom dijelu, o zahtjevu tužitelja odlučiti kao o kondemnatornoj tužbi.

Tužiteljev zahtjev od 2. studenog 2011. osnovan je u odnosu na dio glavnog potraživanja od 485.004,20 kn sa zateznim kamatama po stopi od 14% godišnje od 27. listopada 2008. do 30. lipnja 2011., po stopi od 12% godišnje od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015., po stopi od 8,14% godišnje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015., po stopi od 8,05% godišnje od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016., po stopi od 7,88% godišnje od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016., te po stopi od 7,68% godišnje od 1. siječnja 2017. do isplate, a u slučaju promjene stope zatezne kamate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koje kamate teku na iznos od 1.996,98 kn od 24. listopada 2008. do isplate, na iznos od 198.252,25 kn od 4. studenog 2008. do isplate, na iznos od 85.317,86 kn od 9. prosinca 2008. do isplate, te na iznos od 199.437,11 kn od 10. prosinca 2008. do isplate, s tim da su razlozi njegove osnovanosti izneseni ranije u obrazloženju ove drugostupanjske odluke u dijelu koji se odnosi na točku 1. njene izreke.

Stoga je, primjenom odredbe čl. 373.a ZPP-a, trebalo odlučiti kao u točki II.3. izreke ove drugostupanjske presude.

Međutim, na navedeni iznos glavnog potraživanja, tužitelj nema pravo na zatezne kamate po stopi koja prelazi stopu koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koje je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, odnosno stopu koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, jer se radi o potraživanju koje proizlazi iz ostalih odnosa, a ne iz trgovačkog ugovora.

Također, neosnovan je tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 182.331,59 kn s pripadajućim zateznim kamatama. U odnosu na taj dio tražbine osnovan je tuženikov prigovor zastare. Naime, navedeni iznos predstavlja potraživanje na temelju mjenice broj 06545241 s došpijećem od 24. listopada 2008. Podneskom od 4. veljače 2011. tužitelj je povukao dio zahtjeva s osnove navedene mjenice u iznosu od 186.795,04 kn i ustrajao na isplati u iznosu od 13.204,25 kn (održavanju na snazi platnog naloga za taj iznos). Podneskom od 2. studenog 2011., u odnosu na taj dio tražbine zatražio je isplatu iznosa od 195.535,84 kn. Kako mu je iznos od 13.204,25 kn dosuđen održavanjem na snazi platnog naloga iz rješenja o ovrsi, trebalo je odlučiti o osnovanosti preostalog dijela, odnosno iznos od 182.331,59 kn.

S obzirom da se zahtjev za isplatu iz podneska od 2. studenog 2011. ima smatrati ponovnim podnošenjem tužbe, te da je od dospijeca tog dijela obveze (24. listopada 2008.), pa do utuženja (2. studenog 2011.) protekao trogodišnji zastarni rok iz čl. 78. st. 1. ZM-a, trebalo je u tom dijelu odbiti tužbeni zahtjev, pa su u tom dijelu razlozi pobijane odluke proturječni sadržaju isprava u spisu (mjenice broj 06545241 i podneska tužitelja od 2. studenog 2011.)

Zbog navedenog, ovaj je drugostupanjski sud, temeljem odredbe čl. 373.a ZPP-a, preinačio pobijanu odluku i odlučio kao u točkama II.4. i II.5. izreke.

Konačno, nepravilna je i nezakonita odluka o troškovima parničnog postupka.

Sud prvog stupnja, prilikom odlučivanja o navedenim troškovima, nije vodio računa o razmjeru uspjeha stranaka u parnici, kao i činjenici da je tužitelj djelomično povukao tužbu, te nije primijenio odredbe čl. 154. st. 2. i čl. 158. st. 1. ZPP-a.

Vodeći računa da je tužitelj dokazao osnovu svog potraživanja, te djelomično i visinu svog zahtjeva (47,42% zatraženog iznosa), ovaj drugostupanjski sud smatra da je uspio sa 2/3 svog zahtjeva u postupku, pa mu slijedom toga pripada pravo na naknadu troškova od 3.335,00 kn (od zatraženih 5.000,00 kn).

Tuženiku, koji je u postupku uspio sa 1/3 zahtjeva, trebalo je prema priloženom troškovniku, primjenom odredbi Tbr. 8. st. 1., Tbr. 9. st. 1. i 2., te Tbr. 10. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika priznati trošak zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to za sastav podnesaka od 11. travnja 2011. i 2. studenog 2011., svaka radnja u iznosu od 7.080,00 kn uvećano za PDV, trošak pristupa na ročišta od 10. veljače 2011. u iznosu od 3.535,40 kn uvećano za PDV, te ročišta od 7. travnja 2011., 2. lipnja 2011. i 16. studenog 2011., svaka radnja u iznosu od 7.080,00 kn uvećano za PDV, odnosno ukupno 47.890,54 kn. Također, trebalo mu je priznati trošak sudske pristojbe na prigovor protiv rješenja o ovrsi u iznosu od 5.000,00 kn, te iznos od 3.685,09 kn na ime zatraženih troškova žalbenog postupka, a s obzirom da je sa žalbom uspio u 13,25% zahtjeva. Iz navedenog proizlazi da je tuženiku trebalo priznati parnične troškove u ukupnom iznosu od 56.575,63 kn, odnosno, razmjerno uspjehu u parnici u iznosu od 18.856,65 kn.

Kada se izvrši prijeboj troškova parničnog postupka koji pripadaju strankama, proizlazi da tuženik ima pravo na naknadu navedenih troškova u iznosu od 15.521,65 kn, radi čega je trebalo odlučiti kao u točkama II.6. i III. izreke ove drugostupanjske presude.

U Zagrebu 6. ožujka 2017.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
RAOUL DUBRAVEC, v.r.

Za točnost opravka
ovlašteni službenik
BRANKICA CURMAN,

B. B. Mađarić